

PRISTUPAM

Ignis Leticia

Introibo. Pristupam i penjem se. Bar jednom u danu. I ne znam da je Tvoj oltar. S kandilom i kadionikom. Sa suzama u kaležu. S rukama što trnu od molitve. U svojoj tišini. Bez otvorâ. Bez vrata sunca.

S osjećajnošću svoga lika. U prostoru bez kamena, bez pijedestalâ, bez drva, bez ruha misnog. Plahovita duša pjesnika, male Božje lude, dirljivo ganuta djeteta.

Bože, gdje ću Te smjestiti?

Maslinaste obale odjekuju hukom mora. Ne mjere ga. Ne odrazuju dubinu.

Ako si ovdje, Gospodine, u želji prostora — ja ne gledam, ne vidim. Penjem se uz litice: težina je u meni. Oštrica vrha ruje u Tvome boku, usmjeruje se srcu. Vjerujem: Tvoja krv miješa se s mojom. Gdje taknem, boli. Gospode, gdje si!

Introibo. I nije samo Hosana. Hod hodočasnikâ zapliće se u igri malih jogunastih demona. Izvrću psalam. Kihoću nad šatorom Zahvale koji su spustili Anđeli.

Introibo. Svaki dan. Bar jednom u danu. Dajem prinos. Gospodine, budi velikodušan: da ga primiš. Kruh jednog odricanja. Vino — jedne zatajene opojnosti pod svjedočanstvom Križa. Mudar budi, Gospode. Jer to i *jesi*. Do te mjere sada da Te ne sablazni ljudski dar. Budi dirljivo nježan: kalež suza primičem Tvome licu.

Zbaci masku srdžbe. Jer je previše, previše preteških maski koje ja imam. Vidiš: u strahu molim. Hulim — od neizrecive potrebe vjere.

I sve je u tome, Bože, da ne nalazim pravu riječ, jedan zvuk nije dovoljno brižljivo izabran, nijedan pokret ne osvjetljuje se iz svetinje.

Introibo, Bože. Bližim se Tvome oltaru. Bez glasa zaklinjem se da meni u susret sideš.

Rekoh negdje: Male jogunaste lisice izjedoše vinograd prije obećanja berbe. Svugdje vrebaju. Bezobzirno nasrću. Kad se među grobničkim čempresima verem. I kad u zvonjavi gonetam proročanstvo psalma, omrznuto ometanje zemlje.

Pristupam. Penjem se. I osvrćem se, Bože. Jer me hajka pogrebne porke goni. Ojađeni plamsaj svijeća dodiruje trulež. Tvoja je Smrt bila čista. U sve kutove zemlje zapalila je kandila. Mora da se tamjan raspirio u Tvome Srcu.

Penjem se. Ne mogu drukčije. Ne brojim stepenice. Užasavam se od postaja križnog puta. Hinim da ne postoje. Ima u meni Gora — i Ti si je posvetio u krštenju.

Ako postoji vrh predodređen za moje odredište, najradije bih Betlehem. Posve malen. U sjeni Neba. Nebeski širok osmijeh Djeteta.

Da klečeći klonem.

Da se izgubim u tišini.